

Հառաջ տար նրան և ձեռքդ մեկնիր,
Տույց տուր փրկության արյունոտ ուղին,
Կովից փախչողին ծաղրանքով հեզնիր,

Փառագոշ երգով գովիր կովողին.

Միրտ տուր ընկածին, գետնից վեր քաշիր.
Մի թողնիր երբեք, որ մնա նա ցած.
Կենդանի երգով զարթեցրու, շարժիր
Ջգացմունքները նրա վիատած.

Բարկության հրով շնչիր չարի դեմ,
Որ թույնով, փողով գահ է բարձրացել,
Եվ լուսավորիր, ցույց տուր ամբոխին,
Թե ինչ ընթացքով չարիք է գործել:

Թող որ ճանաչեն և պատուհասեն

Նրա չարությունն ամենակատար,
Եվ այնուհետև կուրորեն չասեն,
Մեծ կամ մարդասեր, ազգի բարերար.

Եվ պատվանդանը հիմքից խորտակիր
Ոսկի հորթերի, ինքնամոլության,

Մարդոց սրտերում դարձյալ հաստատիր
Լրբությանք մերժած գահն աստվածության.

Մենք այն ժամանակ և կրգանք քեզ հետ
Եվ քեզ կըսիրենք, կըփառավորենք,
Սրտի հրճվանքով կանվանենք «պոետ»,

Ամեն մի խոսքի կրնդունենք օրենք:

1890
